

«Μη φοβού· μόνον πίστευε, και σωθήσεται»

Ορθοδοξία / Ιερός Άμβων

π. Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης, Ιεροδιάκονος Ιεράς Μητροπόλεως Ταμασού και Ορεινής, θεολόγος

Στη σημερινή Ευαγγελική περικοπή ο Άγιος Ευαγγελιστής Λουκάς μας αναφέρει δυο θαύματα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, το ένα είναι η θεραπεία μιας αιμορροούσης γυναίκός και το δεύτερο ακόμη πιο καταπληκτικό η ανάσταση της θυγατέρας του Ιάειρου. Δύο περιπτώσεις ξεχωριστές, δύο θαύματα ξεχωριστά. Ο ένας ήταν άρχοντας και δεν δίστασε να αφήσει στην άκρη την ιδιότητά του, να εγκαταλείψει το αξίωμά του, να ταπεινωθεί ενώπιον του Χριστού, αλλά και των ανθρώπων και να πέσει στα γόνατα αναζητώντας το θαύμα. Από την άλλη, μία γυναίκα του λαού, που διστάζει να πλησιάσει το Χριστό και έχει πίστη βαθύτατη, ότι απλά αγγίζοντάς Τον θα βιώσει κι εκείνη το θαύμα.

Ο αρχισυνάγωγος Ιάειρος φορτωμένος με το σταυρό της αγωνίας για την ζωή του παιδιού του, πλησιάζει τον Χριστό. Πρώωρος και αιφνίδιος ήταν ο θάνατος της κόρης του αρχισυναγώγου. Γι' αυτό και βύθισε σε βαρύ πένθος όχι μόνο την οικογένειά του, αλλά όλη την Καπερναούμ «έκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν [\[1\]](#)». Είναι γεγονός ότι η βαρύτητα του σταυρού μας δεν μας εμποδίζει να

πλησιάζουμε τον Εσταυρωμένο Θεό. Αρκετές φορές αναζητούμε στήριγμα, ψάχνουμε κάποιον Κυρηναίο ανάμεσα στους ανθρώπους, ξεχνώντας τον θεό που πρώτος ανέβηκε στο Γολγοθά και εκουσίως σταυρώθηκε. Έτσι έγινε συνοδοιπόρος με κάθε σταυρωμένη ύπαρξη. Ο άνθρωπος αυτός με αγωνία γονατίζει μπροστά στο Χριστό και του ζητά μια χάρη. Να πάει στο σπίτι του για να θεραπεύσει το άρρωστο και ετοιμοθάνατο παιδί του. Ο Χριστός μας δέχεται την πρόσκληση του Ιαείρου, αλλά πριν ξεκινήσει για την οικία του πονεμένου αυτού ανθρώπου, ένα άλλο γεγονός εξελίσσεται ενώπιον του.

Μια γυναίκα, η οποία για δώδεκα συναπτά χρόνια ήταν άρρωστη και αιμορραγούσε, πλησιάζει μυστικά τον Ιησού, απλώνει το χέρι της και αγγίζει την άκρη του εξωτερικού ενδύματός Του, και αμέσως γίνεται καλά. Μια γυναίκα που για δώδεκα ολόκληρα χρόνια ήταν άρρωστη από αιμορραγίες, πλησιάζει κρυφά και μυστικά τον Ιησού, απλώνει το χέρι της και αγγίζει την άκρη του εξωτερικού ενδύματος

Του και αμέσως γίνεται καλά. Με το άγγιγμα αυτό συμπεραίνει ο Ευαγγελιστής Λουκάς, «καὶ ἀνέστη παραχρῆμα». Ο Χριστός όμως την καταλαβαίνει, και λέει αμέσως ότι ένωσε κάποιος να τον έχει αγγίξει, γιατί αισθάνθηκε να βγαίνει δύναμη από πάνω του. Τότε η θεραπευμένη γυναίκα φανερώνεται ενώπιον του Κυρίου και Εκείνος βλέπει ποια είναι και την παρουσιάζει στον κόσμο για να φανερωθεί η μεγάλη της πίστη, η υπομονή και κυρίως η μεγάλη της ευλάβεια.

Βλέπουμε ότι ενώ από τον Ιάειρο και την σύζυγό του «παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός», στην περίπτωση της αιμορροούσης «ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ». Διαπιστώνουμε μια αντιφατικότητα ανάμεσα στα 2 θαύματα, η οποία κρύβει την πανσοφία και την αγάπη του Κυρίου.

Η ασθένεια και ο θάνατος υπάρχουν και σήμερα στη ζωή του ανθρώπου και θα υπάρχουν έως της Δευτέρας του Χριστού παρουσίας. Η πρόοδος της επιστήμης και της τεχνολογίας δεν έχουν καταφέρει να απαλείψουν τα δύο αυτά δεινά, διότι είναι συνυφασμένα με την πεπτωκυία φύση του. Και για μας σήμερα, όμως, υπάρχει ο Χριστός, ο οποίος με τον δικό του θάνατο καταπάτησε τον θάνατο «Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων καὶ πάσης σαρκός, ὁ τὸν θάνατον καταπατήσας[2]». Εάν Τον πιστεύουμε και του εναποθέτουμε τα βάσανά μας, τότε βγαίνουμε νικητές από τις θλίψεις μας και τις δύσκολες καταστάσεις. Για να γίνει όμως κάτ ιτέτιο χρειάζεται η κατάλληλη προετοιμασία και προπαρασκευή, δηλαδή ταπείνωση, μετάνοια, εξομολόγηση, Θεία Κοινωνία.

Όταν ομιλούμε για τον θάνατο, με αφορμή τον θάνατο της θυγατέρας του Ιαείρου, λέμε ότι είναι φυσικό πράγμα. Ο θάνατος όμως, δεν απορρέει από την φύση του ανθρώπου. Ο Θεός έπλασε και δημιούργησε τον άνθρωπο για να παραμείνει αιώνιος και άφθαρτος. Ο θάνατος ήλθε στην ανθρώπινη φύση από φθόνο του

διαβόλου μετά την πτώση των πρωτοπλάστων «φθόνω δὲ διαβόλου ἀπατηθεὶς[3]». Ἔτσι, ἐγένε εχθρὸς του ἀνθρώπου ὁ θάνατος, σύμφωνα με τον Παύλειο λόγο[4]. Με την ενσάρκωση του δευτέρου προσώπου της Αγίας Τριάδος, του Κυρίου Ἰησοῦ, πήρε μια καινούρια μορφή ὁ θάνατος. Το γεγονός του θανάτου ἐγένε, σύμφωνα με τον πολυίστορα Ἰσιδώρο τον Πηλουσιώτη «τέλος μὲν ὧν τῶν ἀθλῶν, ἀρχὴ δὲ τῶν ἐπάθλων[5]». *Ἀντιστράφηκαν οἱ ὅροι* «Πρὸ τοῦ τιμίῳ Σταυροῦ σου, φοβερὸς ὁ θάνατος τοῖς ἀνθρώποις, μετὰ τὸ ἔνδοξον πάθος, φοβερὸς ὁ ἄνθρωπος τῷ θανάτῳ [6]».

Ἡ βάση και των 2 θαυμάτων εἶναι ἡ πίστη. Ἡ πίστη εἶναι ἡ ἀπαραίτητη προϋπόθεση για να γίνει κανεὶς μέτοχος του θαύματος και ἀρα της Βασιλείας του Θεοῦ. Ἡ πίστη εἶναι ἡ ἀνθρώπινη δύναμη που κινητοποιεἶ την προστατευτική ἐνέργεια του Θεοῦ. Ὁ Θεὸς ζητᾶει την πίστη μας, για να ενεργήσει. Ἡ πίστη μας εἶναι ἡ κατάθεση της ἐλευθερίας μας στα πόδια του Θεοῦ. Αἰτία της θαυματουργικής ἐπεμβάσεως του Ἰησοῦ ἡ πίστη. Δυστυχῶς στις ἡμέρες μας ἀυξήθηκε σε μέγιστο βαθμὸ ἡ ἀπιστία των ἀνθρώπων. Γι' αὐτὸ ἔχουμε ἀνάγκη στην προσευχή μας να παρακαλοῦμε τον Θεὸ να μας προσθέσει πίστη, να μας κάνει πιο ἐνθερμους μαθητὲς του, ἀληθινὸς χριστιανὸς και ὄχι φαινομενικὸς για το θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις. Να ἐμπιστευθούμε και να πιστέψουμε ἀληθινά τον Χριστό. «Μὴ φοβοῦ· μόνον πιστεue». Αὐτὸ να ἔχουμε στο μυαλό μας και να το ἐφαρμόζουμε στην ζωή μας.

Ἀμήν.

Παραπομπές:

[1] Λουκά 8, 52.

[2] Ευχή ἀπὸ την ἐξόδιο ἀκολουθία.

[3] Ἰδιόμελο ἀπὸ την ἐξόδιο ἀκολουθία.

[4] Α' Κορινθίους 15,26.

[5] PG 78, Ἰσιδώρου του Πηλουσιώτου, Ἐπιστολῶν Βιβλίο Γ', ἸΒ' Θεοκτίστῳ, 737Α.

[6] Δοξαστικὸ Ἐσπερινοῦ 27ης Σεπτεμβρίου.

<https://bit.ly/3UaHIMI>